

Kegyelemre ítélve

Nagy István Attila versei

© Nagy István Attila, 2000

ISBN 963 550 969 3

**Nyíregyháza
2000**

TARTALOM

Virág
Első éjszaka
Tenyeremben maradt
Temetés
Csillagok
Éjszakák
Nausszikaá
Megbánás
Hiába minden
Először
Végtelen csend
Mutatók
Versbe szólít
Emlékezet
Sivatag
Azt mondod
Búcsúzás
Szótlantul
Mintha éjszaka lenne
Levelek
Egymás vonzásában
Jobb lenne
Óriáskerék
Hányszor még?
Tükörben
Azt hittem
Ha kívülről
Beszéd és hallgatás
Ha nem vagy velem
Egy másik
Végtelen óceán
Amikor eljön
Szó a szóban
Egyszer minden

Hiányoddal
Tenyeredben
Nem gondolsz
Szomorú alázat
Kacagás
Áldozat
Kérés
Vége, vége, vége
Ajándék
A gólyakalifa
Válasz
Kiszemelt magának
Valahol elhagytad
Csillag
Kínoz a vágy
Ébrenlét
Fanfárok
Időhiányban
Fogság
A csend kopog
Utószó
Ámor
Valamikor
Vesztes vagyok
Az elmúlás
Dutka Ákosnak
Találós kérdés
Ébredés
Képzetek, álmok
A kés
Elengednélek
Elrejtelek
Kegyelemre ítélve

Virág

Amit én adhatok, csak a csönd szíromlevelei.

Első éjszaka

Ma éjszaka kioldom a masnit,
és újtukra engedem az álmokat,
követelőző mozdulataikat
nem terelem.

Jól tudom, fehérén őrködnek
köröskörül a falak,
kiszabják a csend határait,
amíg szemhéjaid alatt összefut,
majd súlya alatt a párnára hull
a bánat.

Tenyeremben maradt

Tenyeremben maradt az arcod,
magammal viszem az éjszakákba,
amikor újtukra indulnak a félelem
reggelig érő árnyékai,
amikor nincs más,
csak a visszhangzó
szívverések.

Tenyeremben maradt az arcod,
imára fonom az ujjaimat,
s vigyázok, össze ne gyűrjék
a nappalok,
amikor már csak egyetlen
vissza nem vonható pillanatot
áldoz fel a hallgatás,
amikor sötét éjszakát virágozik
a tekinteted.

Temetés

Egyszer vándorútra indulnak
a vidám álmok,
fekszem nyitott szemmel
az elhagyott ágyon,
bőrömon kipattogzik az emlék,
nézem körben a falakat,
a reménytelenség közömbös őreit.

Kifosztott az idő,
elvette, ami még lehettem volna,
belelökött a pillanat
kivégző kútjába,
ahol kifent kaszák várnak
kulcsoló karjaid helyett,
sötétségbe merülök,
eltűnök az időben,
s nem látom többé arcodat,
tiltakozó mosolyodat,
parázsló szemedben a tűz
lassan hamuvá válik.
Ha rám zuhan az éjszaka,
engedem, temessen maga alá.

Csillagok

Vállaidon az augusztus végi éjszaka,
amely elhullajtotta valahol a csillagjait.
Nyárvégi ősz ez inkább, a halálomat dajkálja.
Hol van már a három hangú Hervay és Szilágyi?
Elmulasztott énekek hörögnek a távolban,
a pohárban habzik a csönd,
miközben nyújtózik benned a gondolat.
Aztán felállsz, elindulsz egy másik úton,
tenyeredben egy férfi tenyere.

Éjszakák

első éjszaka nélküled
levetköztet a képzelet
még egy éjszaka nélküled
felöltöztet a rémület

Nausszikaá

Egyszer Nausszikaá arra ébredt, hogy különöset álmodott. Üldögélt a tengerparton, hallgatta a sós vizet, amint egymást üldözik a hullámok. Csak egy pillanatra hunyta be a szemét, s amint ismét kinyitotta, különös ember közeledett felé. Torzonborz külseje megrémisztette, de a termete csodálattal töltötte el. Volt benne valami, ami messziről sugárzott ebből a láthatóan öreg emberből: a fiatalság. Még nem látta szemét, de érezte a tekintetét, amint átfúródik rajta, lehatol a lelke mélyéig, körbejárja

a szívét, átforrósítja, s nem engedi el többé. Alig mert rá-
gondolni, a szerelem volt ez a különös érzés. S mintha
hosszú-hosszú évek teltek volna el egyetlen pillanat alatt,
Nausszika megélt mindent, amit a vágy szorításában
megélhet az ember. S akkor rájött, hogy ezért az ember-
ért jött erre a világra, s nincsen másik élet nélküle. Be-
hunyt szemmel várta a csodát, a szerelem, a férfi érinté-
sét. Amikor újra kinyitotta a szemét, már csak a nyugta-
lan hullámok kergetőztek.

Megbánás

Vállaidon az augusztus végi éjszaka,
csillagtalan palástom súlya alatt remegsz,
de mint aki megérezte a menekülés jó ízét,
lassan újra megtelsz erővel.
Kikoptat belőled az idő,
s nem tudom feltartani a véget,
hiába nyújtom már neked az életem,
udvariasan hallgatsz, nem bántod a múltat,
hátha egyszer felölti magára
a szelíd megbánás áldozati ruháját.
Mit tehetnék érted, mondd?
Amit én kínálok csupán a sors maradéka,
szomorú józanság,
ami után koszorút dobálnak az emberek.
Pedig lehettem volna még az öröm
hatholdas rózsakertje,
az éjszakában visszhangzó szívdobbanás,
s menedéked, ha annyi a szenny,
amennyit csak együtt bír az ember.

Hiába minden

Hiába minden szó,
ha lemostad magadról az érintésemet,
ha nincsen semmi, amiből az én arcom
visszanéz rád minden pillanatban.
Elolvadt benned a szerelem,
belefáradt a rettenetbe,
s hiába nézlek megfáradt szemmel,
vissza már nem hoz a vágyam.
Kiközösít engem ez a vers is,
mert minek nekem a szó,
ha csendben ülsz mellettem,
s arra vársz, hogy múljanak a percek?

Előszőr

Apátiban apátiában
néztem a Tiszát
de a szemedet láttam
Nem volt bennem tarka álom
sem hamis képzelgés
inkább otthont kereső vágyakozás
amelyben megfér az emlék
nyújtózkodik a vágy
s a jövő ártatlanul
megmutatja magát
minden kíváncsi tekintetnek
A szemedet láttam
s véget nem érőn vonult a Tisza
mintha nem lenne más
csak a folyóban megmerülő szándék
a ragyogás ami magára vette
szőke színű ruhádat
átengedte a délelőtt vakító fényét
s nemcsak tudni hanem látni is lehetett
amint szunnyad benned a vágy
Apátiban apátiában
néztem a Tiszát
s a szeptemberi számvetésben
úgy éreztem leveted szőke ruhádat
s arcomra borítod könnyű szemfedőnek

Végtelen csend

Lángoló virágok a temetőben.
Bemutattál a mindent látó,
egyforma sorsú, kicsi halottnak,
s aztán hosszan hallgattuk
a csönd kiabálását.
Talán minden lehet még,
amit eltakart az öröm,
de most látszanak
a szilánkosra tört csontok,
amelyek átfűrték a remény
gyönyörű testét.
A benned lévő két ember közül
csak az egyik lehet az enyém,
a másik elkóborolt a szívem közeléből,
homokot szór a véremre,
vagy fölitatja a mohó bánattal.

Fehér asztalok, kórházi hallgatás.
Itt vagyok a nemlét közelében,
ahol már elejtik súlyukat a tárgyak,
s nem lehet mást sejteni,
csak azt, hogy megadja magát
a végtelen csendnek
az utolsó szívdobbanás.

Mutatók

Most kellene, hogy beléd kapaszkodjak,
szemed, hangod, ölelésed ígézetébe,
most, amikor reménytelenül
körbefutnak a mutatók.
Úszom a párnán, mentőöv nélkül,
s érzem, hogy elnyel az áradat.
Most kellene beléd kapaszkodni,
mert nincsen más, csak ami nem lehet,
ami még felébreszt reggelente.
Tudom, Te is itt vagy a közelemben,
s arra vágysz, hogy véget érjen a zivatar:
szívárványra szomjas a lelked.

Versbe szólít

Jó ez a versbe szólító bánat -
szívesebben csókolnám a szádat,
elmerülnék titkos öledben,
mint menekülő a rengetegben.

De gyomrom hullámszik melled helyett -
szép keresztre feszít a rettenet,
álmok után futkos a képzelet,
hiába minden, nem vagyok veled.

Jó ez a versbe szólító bánat -
kifaggatom minden éjszakádat,
de messze vagy, nem engem ünnepelsz,
néha még a szívemnek se felelsz.

Emlékezet

Amikor rád találok,
felöltöztet az emlékezetem:
vakítóan fehér nadrágban,
kék pólóban uralkodsz
a múlt idő fölött.

Mert nincs többé
elvesztegethető esztendő,
sem hónap, sem óra,
a lélegzetemmel is hozzád tartozom;
te adsz át engem a jövőnek,
az örök hallgatásnak.
De addig nincs szenvedés,
sem értelmetlen tipródás,
csak az áramló vér hallgatása,
amint vágytól úzóttan
kiszakítja az ereinket.
Mindketten egyet akarunk:
ha belehalunk egymásba,
legyen időnk a feltámadásra.

Sivatag

elhagy a szerelem
s mint a sivatagba tévedő patak
lassan eltűnik
jó volt inni ebből a patakból
megszeretni az élet ízét
ami most eltűnik
elhagy a szerelem
magával viszi őszülő sorsomat
s nem marad a nyomában
csak az ujjaim között kicsorgó homok
meg valami látomás-émlék
hogyan egyszer akart valamit velem
a most elhagyni készülő szerelem
aztán a nyár össze változott
de sós könnyeimből ne legyen soha
a kedvesem itala

Azt mondod

azt mondod szeretsz
miközben lassan elhagy a tested
félúton megállnak
gyöngéd mozdulataid
azt mondod szeretsz
miközben belefutsz a hallgatásba
valaki másra gondolsz
aki harangozónak szegődött hozzád
s most szeretnéd elnémitani
hangos szívverésemet
azt mondod szeretsz

de a szó belekapaszkodik az észbe
amíg térdre nem rogy
s meg nem adja magát
az új vágynak

Búcsúzás

elköszön tőlem
a szerelem
s visszafut az időben
ahol nincsenek még súlyos hallgatások
csak a feszülő bőr éneke hangzik
ahol egy még a kettő
s a szívek csupán a vágytól remegnek
elköszön tőlem
a szerelem
maga mögött hagyja a verseket
a felvágott nyelvű madár énekét
a logikátlan tetteket
mindent ami igazzá tette az éveket
nem marad utána más
csak egy halotti urna

Szótlanul

azt hittem elköszön tőlem
a szerelem
de csak kilépett a bőröm alól
elhagyta az átgyúrt izmokat
a lélek és a vágy titkos ösvényeit
úgy hagyott el hogy nem volt időm
még felocsúdni sem
én tudtam meg utoljára
hogy már szerepek sincsenek többé
sem mozdulatok
sem tiszta szándék
ami méltóvá teheti a halált is
csak betűk és szavak maradtak
meg a felismert hiány
nincs többé aki ajtót nyit rám
s nekem sincs több szavam
az elmúlásra

Mintha éjszaka lenne

mintha nem is éjszaka lenne
csak virrasztás az arcod mellett
tekinteted faggatása
fekszel mellettem mozdulatlanul
így rajzol a képzeletem
s mint aki inkább lenne máshol
az ismeretlen tengeren
mint aggódó szemem foglyaként
idegen utakra vágyakozva
mintha nem is éjszaka lenne
csak napfogyatkozás a szíved mellett
s ez a mostani sötétség csak látszat
ami véget ér ahogy messzire szédül
az álom amely most úgy gyötör:
magamra maradok

Levelek

levelek felbontatlan
verses üzenetek
hová tévedtetek térben és időben
magukra hagyott
szomorú borítékok
nem érintett benneteket
kedvesem gyöngéd ujjai
lezárt szemetek
fel nem nyitotta
ajkaival nem érintette
a forró betűket
Verses üzeneteim
eltévedtetek ti is
veletek együtt
úttalan lettem én is
pedig azt hittem
nincsen más út
csak a kedvesem éjszakája
szíve a szívemen
vidám kacagása
az elsuhanó életen

Egymás vonzásában

egymás vonzásában
mintha ikerpár-bolygók lennénk
csak a miénk a végtelen tér
amit benépesítünk vágyainkkal
nincs más csak a repülés
arcunk visszfénye
a biztos száguldás

valaki átírta ezt a pályát
s most zökkenve múlik az idő
megrémiszt a semmibe hullás
pedig nem következik más
csak ami törvényszerű:
élet után az elmúlás

Jobb lenne

egyszer elmaradnak a vágyak
s az ember úgy néz vissza
mint valami idegen tájra
amely vonzott valamikor
de már ellibbent a virágok illata
nem érezni a fűszálak susogását
nem vonulnak a lomha felhők
s a szivárványos égbolt
szétfoszlott
a koraesti készülődésben

egyszer megbánja az ember
hogyan megtanulta megszólítani
a fákat az ösvényt ami elvezetett
a kedves szívéhez
a komphoz a harangszóhoz

jobb lenne nyelv nélkül
mert akkor néma maradna
a mellkast feszítő fájdalom
s egy hétköznapi reggelen
nem történne semmi más:
az éjszaka lezárt szemhéjaim
mögött maradna

Óriáskerék

mint az óriáskerékben:
egyszer fent máskor odalent
szinte érintésnyire a földtől:
érezni a nyers illatot
az élet ízét
de a valóság fájdalmát is

Amikor odafent
a felhőket súrolom
azt hiszem nincs vége sohasem
ennek a csendes repülésnek
a szerelem gyomromat
hullámoztató szédületének
pedig a következő pillanatban
éppen este hétkor
földet ér az óriáskerék
s kiparancsol belőle
a mérges tulajdonos

Hányszor még?

hányszor hagysz még el
amíg én is belátom
nincsen helyem a világodban
eltévedt holdja vagyok
a hozzád vonzó hatalmas erőnek
nekiverődöm a csillagszilánkoknak
nem tudok visszatérni
szétzilálódott pályámnak
nincsenek többé kiszámítható törvényei
zuhanó sodródás ez már
amely a pusztulással ér véget
de nem tudok mást mint csodálni
hogyan történik velem
a halál is

Tükörben

mire vagyok én jó, kedvesem,
aki vallásos áhitattal
öleltelek magamhoz,
mert te voltál az imádság,
a teremő akarat,
aki felemelt magához,
hogyan magamat is megszeressem

mire vagyok én jó, kedvesem,
ha beköltözik a bánat az ágyamba,
álomba ringatja magát,
miközben én csak nézem az arcát,
mintha láttam volna valaha,
talán éppen ma reggel,
amikor borotválkozás közben
a tükörbe néztem

Azt hittem

azt hittem, nem egy ócska fapados,
hanem valami látomás visz el tőlem,
nem a vasutas tárcsája
engedi el mellőled a sorsom,
hanem valami emberi méltóság,
hogyan utat adjon a jövőnek

menekültél előlem, mintha nem látnál,
derekadon egy férfikéz,
otromba megcsalás,
s ott maradtam a peronon,
a kiüresedett sínek között.

De talán megérkezik a vonatom,
csigolyákat ropogtató kerekei
áthaladnak az álmaimon

Ha kívülről

ha kívülről nézed
talán szórakoztat a szenvedés
mert kívülről sem érint
ami belül darabokra szaggat

hányszor mondogattam:
ha százszor is becsapnak
és ezerszer is csalódom abban
akinek szívemet mint álmából
a rózsát kitakartam
akkor se mondom hogy nem érdemes
nem érdemes hinni az emberben

most letaglóz az elmélet
mert naponta becsap a kedvesem
simogat de ha megszólal a másik
elfelejti ami hozzám kötötte
ami éppen azzá tette
aki ma már nem engemet szeret

ennyit ér az elmélet:
ne várjatok sohase csodára
legyetek vadak prédára lesők
utakra sohase szomjazzatok
mert csak a ragadozó marad életben

Beszéd és hallgatás

nevetett a nyakad a vállad a csípőd
csak az öled hallgatott még
de amikor megérintettelek
hirtelen elhallgattál
abbamaradt a vidám kacagás
de beszélni kezdett a tested
mint aki hosszú hallgatás után
végre megszabadul a csöndtől
mindent elmondta

hallgattak az ujjaim
a tenyerem mélyében elhalkult
a beszéded
s már magam se tudtam:
ez a valóság vagy amit a lázálmok
magányos éjjeleimen
a párnámra rajzolnak

Ha nem vagy velem

ha nem vagy velem
sohasem ér véget a nappal
szememből a bánat nem menekül
hiába várom az éjszakát
elkerül az álom ahogyan Te

kutató képzeletem
bejárja a várost füstös sörözők
pultján könyököl
a tó partján mélázik
vagy a téren a padokon kutat
mindhiába

ha velem vagy
szomorú szívvel hajnalodik
várakozna még az éjszaka
hogy betakarjon bennünket -
vágányainkban hullámszik a tenger
szemedben kacagnak az álmok
mert a valóság ezerarcúbb
mint a legszebb látomás:
maradj velem mindhalálig

Egy másik

megöllelek s érzem rajtad
egy másik férfi illatát
ereidben valami idegen lüktetést
amelynek nincs neve talán
de lassan szétfeszíti
a véráram alagútjait
lemossa rólad az arcom nyomát
az ujjaim szántotta finom barázdákat
a megkövesedett sóhajokat
az ölelések megmaradt sérüléseit
maga alá temeti kettőnk múltját
s Te nem teszel semmit
csak várod hogy a vérözön után
felragyogjon újra a nap

Végtelen óceán

várom hogy megszólítson a telefon
de halottan fekszik a hallgató
vágyom a hangod után
de valahol elakadt a térben
az összegubancolódott vezetékek
kuszaságában
ugye érzed mennyire kell
minden pillanat perc óra
esztendő az egész élet veled
hogy ne az álom ringasson
hanem a tested legyen
a végtelen óceán
amelyben gyöngyhalászként
elmerülnék
de csitt! megszólalt a telefon

Amikor eljön

amikor eljön az este
messze szökik veled valami
furcsa szellem:
nem találalak
bejárom utánad a várost
megállok a szélárnyékos csendben
végigjárom az ismerős utcákat
amelyeken nemrég még együtt
sétáltunk faggattuk egymás arcát

nem tudom miért
de elrabol tőlem az éjszaka
magamban faggatom
a magányt: miért
mikor engedtem hogy eljöjjön az este
s ne találjalak
csak kétségbeesett gondolataimban
visszatérő leszámolásaimban
az összezáró falak között
ahol egyetlen lámpa világít
nem elég nekem ennyi fény
hogy a sötétséget elűzzem

Szó a szóban

szó a szóban vers a versben
mindig veled szerelemben
együtt veled látomásban
földig érő zuhogásban
megalázva verssé váltan
nézz meg jobban mivé váltam
elfonnyadtam összeestem
mert már te sem szeretsz engem
nem kell neked ez az ének -
örökké csak szeretnélek
jókedvem is betakarna
halálom meg elmaradna

Egyszer minden

egyszer minden jó lesz
véget ér a fájdalom
arccal fordulhatok az örömnek
bánatomat kalitkába zárhatom
egyszer lefoszlanak az álmok
készülődő terveimről
s nem marad más csak a csontváz
amelyre valamikor
eleven húst raktak a vágyak
nem marad más csak az emlék
a zsebre dugott kézzel sétáló kamasz
aki sportzakója alatt
nem vigyázott a szívére

egyszer minden jó lesz
véget ér a fájdalom
mert minden este megölelsz
s együtt röptetjük magasra
a félénk csillagokat

Hiányoddal

hányszor volt már *igen* utoljára még
mielőtt végképp eltűnik az ember
biztatott az arcod a hangod
ölelésebben elmerültem
mint aki nem is akar mást
csak elizzani egy érintésben
s utána mindegy mi jön még

hányszor volt már *nem* hangos tiltakozás
de akkor is biztatott az arcod a szemed
elmerültem utánad a vágyban
s nem volt más mint esztelen
kívánság: fulladjak az illatodba
legyél a halálom ha már másképp
ha nem lehet csak elmúlni
hiányoddal néma számban

Tenyeredben

mint aki nincsen magánál
csak forog saját tengelye körül
elszédül a hallgatástól
de a beszédétől is
mint aki mindent pótolni szeretne
amitől megfosztotta valaki
s most tiltakozik
menekülne önmagától
menekülne önmagához
de nem lehet mert hegyek ölelik
szorítják a mellkasát
megrogyantják a térdét
megakasztják az óra
pontos lépéseit
így állok előtted s várom:
tenyeredbe veszel
s mintha hosszú útról érkeztem volna
lélegzeted melegében
visszatér belém az élet

Nem gondolsz

nem gondolsz arra
ami szívedhez még nem közelít
kitárod arcod a napsütésnek
lelkedet az örökké mozgó vágnak
még minden zöld és sárga
még minden piros és kék
még lángolnak a színek az álmok
végtelen hit hullámszik benned

de ha már arra is gondolsz
ami ökölrel veri a mellkasod
térdre kényszerít az erdei úton
vagy esténként amikor
álmok után vadásznak az emberek
ha nem nyúl utánad a társad
hogya magához kulcsoljon
és bezárja a vágyadat örökre
akkor mindennek
vége

Szomorú alázat

hallod kiabál a szívem
mert messze vagy tőlem:
foglyul ejtett a város
bezárt egy moziba
visszhangtalanok az álmok
mert elhal a telefoncsörgés
a vezetékekben
mielőtt még elérne hozzád

trónolok félelmeim
nagyra épített várkastélyában
amelyben annyi a kiadó szoba
pedig egymást követik a vendégek
látod nincs bennem gög
csak szomorú alázat
nem vagy velem
hogya az elszakadt fonalat
megkösd

Kacagás

amikor néma voltál a vágyban
mozdulatlan az ölelésben
a tetszhalott hallgatásnak
András volt a neve

amikor nem találtál magad mellett
s valahol másutt bolyongtál
annak a jelenléttelen csöndnek
András volt a neve

amikor hosszan szólt a telefon
s a szőnyegen szétszóródott a kártya
mert nem várhatott a hívás
annak a mindent feladó száguldásnak
András volt a neve

amikor újra és újra megtagadtál
elmenekültél a múltunk elől
s nem volt többé egyetlen szó sem
ami mellettem marasztalt volna
vége lett a szerelemnek:
az én nevemet kacagta a bánat

Áldozat

hosszú volt a mai nap
s a holnap még mindig vánszorog
mennyi perc és mennyi óra
amíg újra mellettem ünnepelsz
fáj ha nem vagy velem
ha másra mosolyogsz
másnak a tekintetében
látszol gyönyörűnek

nem engedlek szívem közeléből
mert minden nappal kevesebb
az életem
s akkor hiába a legnagyobb áldozat
nem emlékszel
milyen voltam tegnap
amikor gyötrődve vártalak
s az órák lassan múltak

Kérés

bocsássatok meg
kedves halhatatlanok
akik most az égben vagy a földben
lakotok
vagy némán úsztok a végtelen vizekben
amelyekből az élet is ered
bocsássatok meg
mert nem láthattátok a napfényt
sem a szél hintázó mozdulatait
sem az öröm ragyogását
nem csodáltátok a bánat
sötéten vonuló felhőit
mert nem adatott meg nektek
a fájdalmas születés
csak a halhatatlanság
amelyből nem lehet megtérni
csak örökké zárva maradni
hogyan egyetlen napon
a lepergő könnyecseppek
ruháját magatokra öltöttétek

Vége, vége, vége

milyen régóta várom ezt a pillanatot
amikor megkönnyebbülve állnak a sír körül
s csak az idő múlása terhes
mert mindenki rohan önmaga után
nézem a gyászolókat: körben a fák
egyetlen barátaim a térben és az időben
lassan elhullajtják utolsó leveleiket is
látom sírsz egy kicsit
de nézz rám: nevetek
pedig én fekszem a koporsóban
én csak *tudom* hogy nappal van
novemberi felhők tekeregnek az égen
azt is csak *tudom* fáj neked a szakítás
ez a kényszerű temetés
de eljönnek érted a boldog remények
letérdepelsz a temető gyepére
s magadban imádkozol:
vége vége vége

Ajándék

sors veszejtsen:
komor ének
vidám arccal szeretnélek
megölelném
félénk vállad
fölgyújtánám
alvó vágyad

A gólyakalifa

Lassan ereszkedik az éjszaka:
szemfedő némaság öleli a világot,
csak a nincs van, mint az egyetlen
valószínűsíthető végtelen.

Kilépnék önmagamból,
s bejárnám a múlt zöldellő tájait,
a Mátra mohos szikláit,
a repülőteret, ahonnan a vágyak
zuhanórepülésben haladnak
a kiválasztott cél felé.

A gólyakalifa elfejtette
a varázsigét, az egyetlent,
amely visszahozhatta volna
ebbe a szomorú világba.

Sorolta egymás után a regéket,
a gyermekkori történeteket,
a népdalokat, a sirató énekeket,
a szerelmi vallomások
kifogyhatatlan szózuhatagait,
a fájdalom megroksasztó kiáltásait,
a bátorság harsány hangjait.

De mindhiába! Eltűnt a szó
az éjszakában.
Azóta nincs több feltámadás.

Válasz

Hiányzol.
Az életemből, az ágyamból,
a vonuló felhők futásából,
az ébredő nap első sugaraiból.
Hiányzol a tárgyakból,
amelyeket megérintek,
hiányzik a tükroemből az arcod,

a csészéből a teád,
a mosolyod, az ölelésed,
hiányzanak messze lóduló terveid.
Nem vagy mellettem:
kattognak a vonat kerekei,
hi-ány-zol, hi-ány-zol.
Valamikor így voltam én is -
szólal meg a telefon.
Nehéz csönd nyomja a szívemet.

Kiszemelt magának

Kiszemelt magának a fájdalom,
könnyben úszó tekintetét láttam,
a bánatot lassú mozdulataiban.

Állandóan engem keresett,
belém ütközött a forgatagban,
s a park árnyékos padján üldögélve,
a moziban, ha lírai képsorok
menekültek a brutalitás elől,
a sörözőben rám emelte a korsót,
nézett, mintha az élete,
a jövője lennék.

Kiszemelt magának a fájdalom,
végül én is megszerettem,
s attól a perctől
egybemosódott ébrenlét és álom,
bárhová ment a kedves,
összeszorult a torkom,
vége volt mindennek,
nem tartott vissza a szerelem,
csak a gondolat, hogy én is
feljövök érte a síri világból
az éj közepén, csak az gyötört,
s nem voltam más, mint fájdalom,
gyönyörű szenvedés.

Láttam magamat kiterítve,
a lobogó lángokat a testem körül,
a maréknyi hamut
a semmivel összekeverve,
az egy-két gyászolót,
akik az órájukra néznek.

Egy arc ott maradt
a nyárittas temetőben,
hogy magához ölelje még egyszer,
ami szerethető volt bennem.

Valahol elhagytad

Valahol elhagytad az arcomat
s most én se tudom, milyen vagyok,
megmozdul-e szememben az öröm,
mélyülnek-e tovább a ráncaim?
Talán ez a halál, az emlékek
nélküli végtelenség,
amelynek nincsen se múltja, se jelene,
s nem gyötri a jövő sem.

Valahol elhagytad az arcomat.
Teremtő tenyeredre várhatok,
amely mégis tud bánni az idővel,
mert nincsen többé, csak ez az út,
ha elindulsz rajta, meglehet,
az arcomra is rátalálsz.

Csillag

Emlékszel, milyen szépen ragyogott
az a csillag?

Nem volt más az égbolton,
mégis beragyogta az egész világot!
Behunyt szemed éjszakája
sem volt vigasztalan, mert tudtad:
ott ragyog fölötted,
s ha ott marad,
jöhet bármilyen rettenet,
nem történik veled semmi,
amit ne akarnál.

Mert a te akaratod nem volt más,
mint a csillagból sugárzó erő
akarata.

De szép is volt!

Emlékszel?

Vállamra hajtottad a fejed,
és azt mondtad:
így marad az idők végezetéig.

Hallgattam, befelé suttogva válaszoltam:
most már elmerülhetek
a végtelen óceánban.

Kínoz a vágy

Kínoz a vágy, de nem vonz az ágy.
Ha elalszom, sohasem tudom meg,
milyen harcot vívtál értem.
Ha magával ránt a fáradtság,
ki látja szép szemeidet,
ki simítja el a könnyeidet,
ha engemet egy hirtelen
mozdulattal álomba lök
a kimerültség?
Inkább nézem a plafont,
s kortyolom a feketét,
miközben arra gondolok,
hogyan valakit mégis akart
velem az élet, ha összehozta
a sorsomat a tieddel...

Ébrenlét

Kínoz a vágy, de nem vonz az ágy,
mert végképp eltemet,
s nem tudom:
fáj-e még, ha nem vagyok veled,
ha nem érzem benned a harcot,
amit értem vívsz.
Ha elalszom, meglehet,
sohasem tudom meg,
vajon engem választottál volna,
vagy kilöktél volna a hideg,
végtelen hallgatásba.
Ezért maradok ébren,
nem akarom magammal vinni
a könnyeidet.

Fanfárok

Szólhatnának a fanfárok,
mert felébredtem.
Szabad a szenvedés,
mormolhatom a könyörgés imáit,
s dacolhatok elmúlás, veled is.
Vajon hol van a kedvesem,
boldogabb-e nélkülem,
vagy szép arcában a bánat
elsáncolta magát
hosszú küzdelemre?

De nem adom fel könnyen,
érte szól ez a vers is,
könnyű fegyver, meglehet.
De dacol az idővel,
túléli győzelmeinket.

Időhiányban

ha annyi időm lenne, amennyit szeretnék,
hogy elmúljon belőlem a félelem,
s a várakozás fájdalmát
felváltsa a megelégedettség,
most nem születne ez a vers sem,
mert élhetném a jövőt is,
amely nem távolodna,
hanem fészket rakna a tenyeremben

ha annyi időm lenne, amennyit szeretnék,
kifutnék a bánat ódivatú házából,
megfürödnék a tavaszi fényben,
könnyű fuvallat szárítaná a bőrömet,
eszembe se jutna az elmúlás,
amely jelenvalóan él a dolgainkban,
mert ott állnál előttem és mellettem,
beszívhatnám a bőröd illatát

Fogság

Bezártál ebbe a szobába -
egyetlen érzés mámorába.

A csend kopog

ha egyszer elindulok
tán vissza sose térek
arcomat odaadom
a keletről jött szélnek

szemeim villanását
a felébredő holdnak
vágymat az éjnek
ujjamat mosolyodnak

ha egyszer megérkezem
mindvégig ott maradok
virágokkal áldozol
de csupán a csend kopog

Utószó

Rettenetes, ha a reménytelenség megköti az ember tetteit, gondolkodását, életöszköneit. Ilyenkor nem futja másra az erejéből, mint hogy egymás mellé teszi a lábait, ha egyáltalán útnak indul.

De inkább a helyét keresi, mert hirtelen kiüresedett az élete, eltűnt, aminek - hol nagyobb, hol elgyengülő akarattal - nekifeszült. Arra törekedett, hogy átrendezze az elmúlt évtizedeket. Lehet még valami, ha ketten akarják.

Mene tekel ufarsin - megmérettél és könnyűnek találtattál. Ezt mondja az ember legelőször magának. Felkínáltam magam; kézbe vettél, megforgattál, gyönyörködtél bennem, aztán elejtettél. - Olyan, mint egy lila színű kavics, én pedig mostanában megszerettem az aranyat - mondtad. Nem ad hiába, aki úgy ad, hogy közben magának is örömet szerez vele. Szép gondolat. - Elég lesz a halálig.

Ámor

Csak sebeket osztogattál,
de soha meg se sebesültél?
Nem érezted a sós tengeri szél ízét
keserűnek?
A csendet iszonyú zűrzavarnak?
Könnyű lehetett neked, Ámor,
mert erős voltál,
nem remegtette meg lábaidat
egy tekintet,
a tenyered sem izzadt a félelemtől,
hogyan elveszítheted a világot,
ami egy férfi szemében
mutatja meg új meg új arcát
annak a nőnek,
akit szeret.

Valamikor

A rakodópart felső kövén ültem
(tudom, áthallás ez az ének,
tilla, tilla, Attila barátom),
de nem a Duna, hanem a Tisza
hömpölygött előttem.
Itt etettük valamikor a verebeket,
akik elhordták a tízórai
maradékát,
ahogy most a múlt szedi darabokra
az életünket,
hogyan felszolgálja egy halásznak.
Valamikor szerettem Szegedet,
mert te is szerettél engemet.

Vesztes vagyok

Utamra hajolnak a fák,
ezt dübögik az éjszakák,
a velem ébredő reggelek,
mi legyek, mondd?

Szánjam magamat halálra,
soha fel nem támadásra,
vagy béküljek a fájdalommal,
mi legyen, mondd?

Zárjam be szépen az ajtót,
legyen, ha neked ez a jó,
nem marad más csak a nevetés:
vesztes vagyok.

Az elmúlás

Mennyire fáj ez a kétségbeesés,
a cselekedni nem képes indulat,
csak tűröm a rám zuhogó csöndet,
miközben várom a találkozás
alamizsna perceit.

Mert nincs bennem erő összetörni
az esztelen vágyakozást,
az ábrándot, hogy formává egyesülhet
az életem.

Nem kell kiülni többé a reménytelenség
árnyékos partjára,
miközben odalent úgy zúg a folyó,
mintha magasról zuhanna,
pedig csak kényelmesen hömpölyög.
Békességbe fut a világ,
ha elcsendesül bennem,
s talán még észre sem veszem,
hogy az elmúlás
szenvédélyesen
magához ölel.

Dutka Ákosnak

Vézna kicsi testem -
de szerettelek
kamaszkorom kedves költője,
Dutka Ákos!
Belenézek a tükörbe,
s most értelek,
mivé lettem, látod?

Vézna testem
itt lobog a márciusi télben,
amikor rügyeket bonthatna
a tavasz!

Lecsavarja valaki
ezt a reménytelen lángot,
hiába lázad a szívem.
Te megértesz engem, ugye,
Dutka Ákos?

Vézna lett a testem,
nem jó már csak hamunak,
ezeket a sorokat is
csak magamnak írom.
Meghalt bennem a lélek.
Tudom, ezt te is megélted,
de nekem szokatlan még,
hogy a szerelem feláldoz,
segíts, ha tudsz,
Dutka Ákos!

Találós kérdés

Csak az él, ki társra talál.
(*Hervay Gizella*)
Összegző imára kulcsolom a kezem,
de nem tudom a szöveget,
mert hiszékenyen sodródtam a világban,
s többet hittem, mint rendelve volt.
Csak egyet kellett volna,
akkor most nem hajlanék a bárd alá.
Nem tudom, mi volt velem,
valaha még elhittem:
értelmet kaphat a létezés
abban a formában is,
ahogy én gondoltam.
Sokszor becsapódtam,
vagy magamnak hazudtam.

Most itt vagyok
imához készülő tenyerekkel,
remegő szívvel,
s nem tudom, kitől kérjem
az utolsó szavakat,
amelyeket rábízhatok
erre a márciusi éjszakára,
amely végleg kifosztja belőlem,
aki valaha voltam,
aki még lehettem volna.
A szerelem kitépte a nyelvemet,
engemet meg kilökött az egetlen ég alá.
A boncmesterek talán megfejtik
ezt a találós kérdést is.

Ébredés

Zubog a víz,
fodrosodnak a hullámok,
omlanak a házfalak,
imbolyognak a temetők.
A pusztulás képei
belevésődnek az agyamba,
miközben várom,
hogymeg egyszer csak megjelenesz,
magadra öltöd hófehér ruhádat,
nyakadban egy gyönyörű emlék,
de szemeidben könnycseppek
ringatóznak.
Hozzámlépsz,
s mint aki álomból ocsúdik,
átkulcsolod a nyakamat.

Képzetek, álmok

Milyen képzetek, milyen álmok
bújnak a szempilláim alá,
amikor útra kelek az éjszaka
félelmetes alagútjaiba,
hogymeg megtaláljalak
ebben a századvégi,
ezredvégi labirintusban?

Talán beleraktad a táskámba
azt a híres gombolyagot,
s ha megküzdöttem
a látomással,
nem kell belehalnom
a győzelembe,
mert kitalálok.

Elvezet hozzád a köldökzsinór,
hiszen te hoztál a világra,
s belőled, általad élek,
mert nincsen más,
csak az a tekintet,
csak az az ölelés,
csak az az élni akarás,
amelynek ígéit
tőled kaptam.

A kés

Az ember addig él, amíg változni,
változtatni képes.
Ülök az íróasztalnál,
előttem egy kés,
amelynek más sorsot
rendelt a végzet,
mint behatolni egy homo sapiens
meggyötört testébe.

Kezembe veszem,
keresem a pengében
az arcomat:
hadd lássa ő is,
kit áldoz fel
a következő pillanatban.
S ekkor, mint valamilyen
csodatükör,
valahonnan a mélyből
előragyog az arcod,
könyörgő tekinteted látom.

Kezemből a kés a földre hull,
mert a telefonban
meghallom a hangod.

Elengednélek

Elengednélek, ha nem lenne
tavasz a télben,
s nem záporozna a fény
a szívemen.

De odaadtam magam
a sorsnak,
vagy a végzetnek,
tegyen velem, amit akar.

Csak ne érne állunkig
a gonoszság,
a rosszindulat,
amely maga alá temet.
De addig nem engedlek el,
parázsló szívem
hiába kívánja a csillapítót.

Mert nélküled nincs más,
csak örök várakozás
a feltámadásra.

Elrejtelek

Szavaimba rejtelek,
hátha nem találják rád,
amikor megvirrad,
s újtukra indulnak
a gonosz álmok.

Új szavakat találok,
testedet takaró
varázsigéket,
ne árthassanak neked
az emberek.

Mert minden jószág,
minden gyötrelem,
eltanulható,
félek, egyszer
megadod magadat.

Szavaimba rejtelek,
hátha nem találják rád,
s olyannak maradsz,
amilyennek megszerettelek.

Kegyelemre ítélve

Számolom a napokat, mennyi lehet még,
a hónapokat, a reménykedő éveket,
miközben kalapáló szívemet csitítgatom:
ennyi jutott nekem ebben a háborgó időben,
a huszadik században meg a következőben,
a szerelem gyötrelmes öröméből,
mert nincsen más ebben a haldokló időben,
mint a dolgok szerelme, az alkotás vágya,
az egyetlen női test szerelme,
az ölelés nem szűnő éjszakája,
gyermekeim térdeplő némasága,
a negatív időben bolyongó élet,
ami rám vár, hogy átváltozzon,
s elhozza a csendes feláldozást,
mert nincsen más ebben a haldokló időben,
csak a kegyelem kedvesem kezéből.

Ha ez végképpen elmarad,
nem leszek más, mint egy megszűnő -
adat.

-&-